

The Effect of Digital Identity on Loneliness and Risky Behaviors among Youth: The Moderating Role of Emotional Security

1. Fariba Rezaqoli : M.A., Department of Educational Psychology, Payame Noor University, Tehran, Iran.
2. Shahnaz Nezami Rashid : M.A., Department of General Psychology, Payame Noor University, Ardabil, Iran
3. Yasin Khosravi : M.A., Department of School Counseling, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran
4. Fatemeh Besharati : MA, Department of Family Counseling, Faculty of Humanities, Science and Art University of Yazd, Yazd, Iran.
5. Mohanna Shahrami* : M.A., Department of General Psychology, Department of Psychology, Imam Khomeini International University, Qazvin, Iran

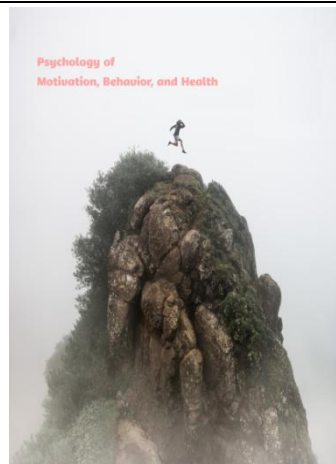
*Corresponding Author's Email: shahrami.moh@gmail.com

Received: 2026-02-03

Revised: 2026-04-04

Accepted: 2026-04-12

Published: 2026-04-21

Abstract

Introduction and Aim: This study aimed to examine the effect of digital identity on loneliness and risky behaviors among youth, considering the moderating role of emotional security.

Methodology: This descriptive–correlational study employed a cross-sectional design using structural equation modeling and path analysis. The population consisted of university students in public universities in Tehran in 2025, from which 200 participants were selected using a combined sampling method, and 149 valid responses were analyzed. Instruments included the Digital Identity Scale (DIS), UCLA Loneliness Scale, Youth Risk Behavior Survey (YRBS), and Belonging and Emotional Security Tool (BEST). Data analysis was conducted using SPSS version 27, SmartPLS version 4, and JAMOVI version 2.4.14, with a significance level of 0.05.

Findings: Digital identity showed a strong and significant negative effect on loneliness ($\beta = -0.737, P < 0.001$) and risky behaviors ($\beta = -0.789, P < 0.001$). Emotional security did not have a significant direct effect on these variables; however, its moderating role was significant in predicting loneliness ($\beta = -0.144, P = 0.015$) and risky behaviors ($\beta = -0.123, P < 0.001$).

Conclusion: Digital identity plays a significant role in reducing loneliness and risky behaviors among youth, while emotional security moderates these relationships, highlighting the importance of identity processes in digital environments and the need to enhance emotional security in psychological and educational interventions.

Keywords: Digital Identity, Loneliness, Risky Behaviors, Emotional Security

How to Cite: Rezaqoli, F., Nezami Rashid, S., Khosravi, Y., Besharati, F., & Shahrami, M. (2026). The Effect of Digital Identity on Loneliness and Risky Behaviors among Youth: The Moderating Role of Emotional Security. *Psychology of Motivation, Behavior, and Health*, 4(1), 1-19.

Copyright: © 2026 by the authors. Published under the terms and conditions of Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

Extended Abstract

Introduction and Aim

The rapid expansion of digital technologies has profoundly transformed the social, psychological, and relational experiences of adolescents and young adults. In contemporary digital ecosystems, individuals increasingly construct, negotiate, and express their identities through online platforms, leading to the emergence of the concept of digital identity as a central psychological construct. Digital identity encompasses the ways individuals present themselves, interact with others, and perceive their own presence in virtual environments, and it plays a critical role in shaping both behavioral and emotional outcomes (Elsayary et al., 2024; Matthew & Martin, 2026). Unlike traditional identity formation processes, digital identity is fluid, multi-layered, and often influenced by algorithmic feedback, social validation mechanisms, and networked interactions, which may intensify both adaptive and maladaptive psychological patterns (Sohier & Brée, 2018; Zhang & Pan, 2026).

While digital environments provide unprecedented opportunities for communication, learning, and self-expression, they also introduce complex psychological risks. One of the most salient outcomes associated with digital engagement is loneliness, defined as a subjective feeling of social isolation or lack of meaningful interpersonal connections. Paradoxically, increased connectivity through digital platforms does not necessarily translate into enhanced relational satisfaction; rather, it may exacerbate feelings of disconnection when interactions lack depth or authenticity (Martin-Barrado & Gomez-Baya, 2025). Empirical studies have demonstrated that phenomena such as fear of missing out (FOMO), excessive social media use, and digital comparison processes contribute to heightened loneliness among adolescents (Koçyigit & Türk, 2025; J. Wang et al., 2025). Furthermore, loneliness has been linked to a range of adverse outcomes, including depression, anxiety, and suicidal ideation, underscoring its significance as a public health concern (Lee & Lee, 2026; Soni et al., 2026).

In parallel, risky behaviors in digital contexts have emerged as another critical domain of concern. These behaviors include exposure to harmful content, engagement with strangers, disclosure of personal information, and participation in potentially dangerous online activities. Such behaviors can have serious implications for adolescents' psychological well-being and developmental trajectories (Carcelén-

García et al., 2025). Research indicates that exposure to online risks is associated with increased vulnerability to emotional disturbances and behavioral problems, often mediated by factors such as digital dependence and cognitive-emotional dysregulation (Lv et al., 2025). Additionally, individual differences, including personality traits and psychological vulnerabilities, may predispose some adolescents to engage in higher levels of risky behaviors (Bakhshani, 2013; Zhao et al., 2026).

Despite the growing body of research on digital engagement, relatively limited attention has been paid to the role of digital identity as a foundational explanatory construct linking digital experiences to psychological outcomes. Digital identity may influence how individuals interpret online interactions, regulate their behavior, and maintain emotional well-being. A coherent and positive digital identity may foster a sense of belonging and agency, thereby reducing loneliness and discouraging engagement in risky behaviors. Conversely, fragmented or unstable digital identities may contribute to confusion, vulnerability, and maladaptive coping strategies (Li et al., 2026; Zhou et al., 2023).

Another important dimension in understanding these relationships is emotional security, conceptualized as the individual's perception of safety in expressing thoughts, emotions, and identity without fear of rejection or judgment. Emotional security has been identified as a protective factor that facilitates adaptive emotional regulation, promotes positive social interactions, and buffers against psychological distress (Frey et al., 2008; Shadaei et al., 2016). In digital contexts, emotional security may moderate the effects of digital identity on psychological outcomes by enhancing resilience and reducing susceptibility to negative experiences. Studies have shown that psychological safety can mitigate the adverse effects of digital stressors and support healthier engagement with online environments (van Casteren, 2025; H. Wang, S. Zhang, et al., 2025).

Moreover, broader socio-psychological frameworks emphasize the interactive nature of individual and contextual factors in shaping behavior and emotional outcomes. Digital identity, emotional security, and environmental influences operate in a dynamic interplay, influencing how adolescents navigate digital spaces and respond to associated challenges (Setiadi, 2026; Simos & Katsinis, 2026). Although prior research has examined loneliness and risky behaviors separately, there is a need for integrated models that

simultaneously address these outcomes and their underlying mechanisms. Accordingly, the present study aims to examine the effect of digital identity on loneliness and risky behaviors among youth, with a particular focus on the moderating role of emotional security.

Methodology

This study employed a descriptive–correlational design with a cross-sectional approach, utilizing structural equation modeling and path analysis to examine the relationships among variables. The statistical population consisted of university students enrolled in public universities in Tehran during a defined academic period. A total of 200 participants were initially selected using a combined sampling strategy involving stratified random sampling and convenience sampling. After data screening and removal of incomplete or invalid responses, 149 questionnaires were retained for final analysis.

Data were collected using four standardized instruments: the Digital Identity Scale (DIS), the UCLA Loneliness Scale, the Youth Risk Behavior Survey (YRBS), and the Belonging and Emotional Security Tool (BEST). These instruments assessed digital identity, perceived loneliness, engagement in risky behaviors, and emotional security, respectively. Participants completed the questionnaires in a supervised setting after providing informed consent.

Descriptive statistics and correlation analyses were conducted using SPSS version 27. Structural relationships among variables were analyzed using SmartPLS version 4, which is suitable for non-normally distributed data and complex path models. Moderation analysis was performed using JAMOVI version 2.4.14 to examine the interaction effects of emotional security. The significance level for all statistical tests was set at 0.05.

Findings

The results of the structural equation modeling indicated that digital identity had a strong and statistically significant negative effect on loneliness ($\beta = -0.737$, $T = 9.092$, $P < 0.001$) and risky behaviors ($\beta = -0.789$, $T = 8.479$, $P < 0.001$). These findings suggest that higher levels of digital identity are associated with lower levels of perceived loneliness and reduced engagement in risky behaviors among youth.

In contrast, emotional security did not demonstrate a significant direct effect on loneliness ($\beta = -0.091$, $T = 0.990$, $P = 0.322$) or risky behaviors ($\beta = -0.029$, $T =$

0.318 , $P = 0.750$). This indicates that emotional security alone may not directly predict these outcomes in the absence of other interacting variables.

However, the moderation analysis revealed that the interaction between digital identity and emotional security was statistically significant in predicting both loneliness ($\beta = -0.144$, $T = 2.426$, $P = 0.015$) and risky behaviors ($\beta = -0.123$, $T = 3.592$, $P < 0.001$). These results indicate that emotional security strengthens the negative relationship between digital identity and the outcome variables, such that individuals with higher emotional security benefit more from positive digital identity in reducing loneliness and risky behaviors.

Discussion and Conclusion

The findings of this study highlight the central role of digital identity in shaping psychological outcomes among youth in digital environments. The significant negative associations between digital identity and both loneliness and risky behaviors suggest that a well-developed and coherent digital identity may serve as a protective factor against adverse psychological and behavioral outcomes. Individuals with stronger digital identities are likely better equipped to navigate online interactions, maintain meaningful connections, and regulate their behavior in potentially risky situations.

The absence of a direct effect of emotional security on the outcome variables underscores the importance of considering contextual and interactive processes in psychological research. Emotional security appears to function not as an independent predictor but as a moderating factor that enhances the beneficial effects of digital identity. This finding aligns with theoretical perspectives that emphasize the interplay between individual traits and environmental conditions in determining psychological well-being.

The significant moderating role of emotional security indicates that individuals who feel safe in expressing themselves and engaging with others are more likely to leverage their digital identity in adaptive ways. Emotional security may provide a psychological buffer that reduces vulnerability to negative online experiences and promotes resilience. Consequently, interventions aimed at improving youth well-being in digital contexts should not only focus on enhancing digital competencies but also prioritize the development of emotional security.

Overall, this study contributes to the growing body of literature on digital psychology by offering an integrated model that simultaneously examines digital

identity, loneliness, risky behaviors, and emotional security. The findings underscore the importance of addressing both identity-related and emotional factors

in understanding and promoting healthy digital engagement among youth.

بررسی تأثیر هویت دیجیتال بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر در جوانان: نقش تعدیل‌کننده ایمنی هیجانی

۱. فریبا رضاقلی^{1D}: کارشناسی ارشد، گروه روانشناسی تربیتی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران
۲. شهناز نظامی رشید^{2D}: کارشناسی ارشد، گروه روانشناسی عمومی، دانشگاه پیام نور، اردبیل، ایران
۳. یاسین خسروی^{3D}: کارشناسی ارشد، گروه مشاوره تحصیلی، دانشگاه علامه طباطبایی، تهران، ایران
۴. فاطمه بشارتی^{4D}: کارشناسی ارشد، گروه مشاوره خانواده، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه علم و هنر یزد، یزد، ایران
۵. مهنا شهرامی^{5D}: کارشناسی ارشد، گروه روانشناسی، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی (ره)، قزوین، ایران

*ایمیل نویسنده مسئول: shahrami.moh@gmail.com

انتشار: ۱۴۰۵/۰۲/۰۱

پذیرش: ۱۴۰۵/۰۱/۲۳

بازنگری: ۱۴۰۵/۰۱/۱۵

دریافت: ۱۴۰۴/۱۱/۱۴

چکیده

روان‌شناسی انگیزش، رفتار و سلامت

مقدمه و هدف: هدف این پژوهش بررسی تأثیر هویت دیجیتال بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر در جوانان با در نظر گرفتن نقش تعدیل‌کننده ایمنی هیجانی بود.

روش‌شناسی: این پژوهش از نوع توصیفی-همبستگی با طرح مقطعی بود که با استفاده از مدل‌یابی معادلات ساختاری و تحلیل مسیر انجام شد. جامعه آماری شامل دانشجویان دانشگاه‌های دولتی تهران در سال ۱۴۰۴ بود که از میان آن‌ها ۲۰۰ نفر به روش نمونه‌گیری ترکیبی انتخاب شدند و در نهایت ۱۴۹ پرسشنامه قابل تحلیل باقی ماند. ابزارها شامل مقیاس هویت دیجیتال (DIS)، پرسشنامه احساس تنهایی UCLA، پرسشنامه رفتارهای پرخطر (YRBS) و مقیاس ایمنی هیجانی (BEST) بودند. تحلیل داده‌ها با استفاده از SPSS نسخه ۲۷، SmartPLS نسخه ۴ و JAMOVI نسخه ۲.۴.۱۴ انجام شد و سطح معناداری ۰.۰۵ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها: نتایج نشان داد هویت دیجیتال دارای اثر منفی و معنادار بر احساس تنهایی ($\beta = -0.737, P < 0.001$) و رفتارهای پرخطر ($\beta = -0.789, P < 0.001$) است. ایمنی هیجانی اثر مستقیم معناداری بر این متغیرها نداشت، اما نقش تعدیل‌کننده آن در رابطه بین هویت دیجیتال و احساس تنهایی ($\beta = -0.144, P = 0.015$) و رفتارهای پرخطر ($\beta = -0.123, P < 0.001$) معنادار بود.

نتیجه‌گیری: هویت دیجیتال می‌تواند به طور معناداری در کاهش احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر نقش داشته باشد و ایمنی هیجانی به عنوان عامل تعدیل‌کننده شدت این روابط را تغییر می‌دهد؛ بنابراین توجه به ابعاد هویتی در فضای دیجیتال و تقویت ایمنی هیجانی در مداخلات آموزشی و روان‌شناختی ضروری است.

کلیدواژه‌گان: هویت دیجیتال، احساس تنهایی، رفتارهای پرخطر، ایمنی هیجانی

نحوه استناددهی: رضاقلی، فریبا، نظامی رشید، شهناز، خسروی، یاسین، بشارتی، فاطمه، و شهرامی، مهنا. (۱۴۰۵). بررسی تأثیر هویت دیجیتال بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر در جوانان: نقش تعدیل‌کننده ایمنی هیجانی. *روان‌شناسی انگیزش، رفتار و سلامت*، ۴(۱)، ۱۹-۱.

مجوز و حق نشر: © ۱۴۰۵ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC) صورت گرفته است. (4.0)

مقدمه

تحولات سریع فناوری‌های دیجیتال در دهه‌های اخیر، ساختارهای سنتی تعاملات انسانی را به‌طور بنیادین دگرگون کرده و موجب شکل‌گیری اشکال جدیدی از تجربه‌های اجتماعی و روان‌شناختی، به‌ویژه در میان نوجوانان و جوانان شده است. گسترش اینترنت، شبکه‌های اجتماعی و محیط‌های تعاملی آنلاین، بستری فراهم آورده است که در آن بخش قابل توجهی از هویت فردی، روابط اجتماعی و حتی تجربه‌های هیجانی در فضای دیجیتال شکل می‌گیرد. در این میان، مفهوم «هویت دیجیتال» به‌عنوان یکی از سازه‌های کلیدی در فهم رفتار و تجربه روان‌شناختی افراد در عصر دیجیتال مطرح شده است. هویت دیجیتال به مجموعه‌ای از بازنمایی‌ها، تعاملات و ادراکات فرد از خود در محیط‌های آنلاین اشاره دارد که می‌تواند بر نحوه تعامل اجتماعی، احساس تعلق و سلامت روانی افراد تأثیرگذار باشد (ElSayary et al., 2024; Matthew & Martin, 2026). پژوهش‌ها نشان داده‌اند که هویت دیجیتال نه تنها بازتابی از هویت واقعی افراد است، بلکه می‌تواند به‌طور فعال در شکل‌دهی به خودپنداره، رفتارهای اجتماعی و تصمیم‌گیری‌های فردی نقش ایفا کند (Sohier & Brée, 2018; Zhang & Pan, 2026).

در کنار فرصت‌های گسترده‌ای که فناوری‌های دیجیتال برای یادگیری، ارتباط و رشد فردی فراهم کرده‌اند، پیامدهای روان‌شناختی پیچیده‌ای نیز به همراه داشته‌اند. استفاده گسترده از فناوری‌های دیجیتال با تغییر در الگوهای تعامل اجتماعی، می‌تواند بر کیفیت روابط بین‌فردی و احساسات درونی افراد تأثیر بگذارد (Martin-Barrado & Gomez-Baya, 2025; Mustafa et al., 2026). برخی مطالعات نشان داده‌اند که تعاملات آنلاین، اگرچه امکان ارتباطات گسترده‌تری را فراهم می‌کنند، اما ممکن است به کاهش عمق روابط و افزایش احساس انزوا منجر شوند. در این زمینه، احساس تنهایی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین پیامدهای روان‌شناختی در عصر دیجیتال مورد توجه قرار گرفته است. احساس تنهایی، که به ادراک ذهنی از کمبود روابط معنادار اجتماعی اشاره دارد، با پیامدهای منفی متعددی از جمله افسردگی، اضطراب و حتی رفتارهای خودآسیب‌رسان مرتبط است (Lee & Lee, 2026; Soni et al., 2026).

پژوهش‌های اخیر نشان داده‌اند که استفاده از رسانه‌های اجتماعی و فناوری‌های دیجیتال می‌تواند به‌طور متناقضی با افزایش احساس تنهایی همراه باشد. برای مثال، پدیده «ترس از دست دادن» (FOMO) در بستر شبکه‌های اجتماعی، یکی از عوامل مهم مرتبط با افزایش احساس تنهایی در میان نوجوانان گزارش شده است (Koçyigit & Türk, 2025). همچنین وابستگی به تلفن همراه و استفاده افراطی از فضای مجازی نیز به‌عنوان عوامل مؤثر در افزایش احساس انزوا و کاهش کیفیت روابط واقعی مطرح شده‌اند (H. Wang, M. Ji, et al., 2025; J. Wang et al., 2025). افزون بر این، مطالعات نشان داده‌اند که تنهایی می‌تواند به‌عنوان یک متغیر میانجی در بروز مشکلات رفتاری و هیجانی عمل کند و حتی با گرایش به رفتارهای پرخطر و اختلالات روانی مرتبط باشد (Wang et al., 2026; Zhou & Hu, 2026).

در کنار احساس تنهایی، رفتارهای پرخطر یکی دیگر از پیامدهای مهم مرتبط با تجربه‌های دیجیتال در میان نوجوانان و جوانان است. رفتارهای پرخطر در فضای آنلاین شامل مجموعه‌ای از فعالیت‌ها مانند افشای اطلاعات شخصی، تعامل با افراد ناشناس، مواجهه با محتوای نامناسب و مشارکت در فعالیت‌های خطرناک اینترنتی است که می‌تواند پیامدهای جدی برای سلامت روان و اجتماعی افراد داشته باشد (Carcelén-García et al., 2025). پژوهش‌ها نشان داده‌اند که قرار گرفتن در معرض خطرات اینترنتی با افزایش مشکلات روان‌شناختی، از جمله افسردگی، اضطراب و اختلالات رفتاری مرتبط است (Lv et al., 2025). همچنین برخی مطالعات به ارتباط میان ویژگی‌های فردی و گرایش به رفتارهای پرخطر اشاره کرده‌اند و نشان داده‌اند که عوامل روان‌شناختی می‌توانند نقش تعیین‌کننده‌ای در این زمینه ایفا کنند (Bakhshani, 2013; Zhao et al., 2026).

در این چارچوب، بررسی نقش هویت دیجیتال در شکل‌گیری این پیامدها اهمیت ویژه‌ای دارد. هویت دیجیتال می‌تواند نحوه تعامل فرد با محیط آنلاین را تعیین کند و از این طریق بر تجربه‌های هیجانی و رفتاری او تأثیر بگذارد. به‌عنوان مثال، افرادی که دارای هویت دیجیتال منسجم‌تر و مثبت‌تری هستند، ممکن است روابط اجتماعی سالم‌تری را در فضای آنلاین تجربه کنند و کمتر در معرض احساس

ایمنی هیجانی می‌تواند اثرات منفی مواجهه با خطرات آنلاین را کاهش دهد و از بروز مشکلات هیجانی جلوگیری کند (H. Wang, S. Zhang, et al., 2025). افزون بر این، وجود محیط‌های حمایتی و ایمن می‌تواند به کاهش احساس تنهایی و افزایش احساس تعلق اجتماعی کمک کند (Katulis et al., 2023; Zhang & Xu, 2024).

با وجود پیشرفت‌های پژوهشی در این حوزه، هنوز خلأهای قابل توجهی در ادبیات علمی وجود دارد. نخست آن‌که بسیاری از مطالعات به بررسی جداگانه متغیرهایی مانند تنهایی یا رفتارهای پرخطر پرداخته‌اند، در حالی که این دو پدیده در واقعیت تجربه نوجوانان به‌طور همزمان و در تعامل با یکدیگر شکل می‌گیرند. دوم آن‌که نقش هویت دیجیتال به‌عنوان یک سازه مرکزی در تبیین این پیامدها کمتر مورد توجه قرار گرفته است. سوم آن‌که مطالعات اندکی به بررسی نقش تعدیل‌کننده ایمنی هیجانی در این روابط پرداخته‌اند.

با توجه به اهمیت این موضوعات، پژوهش حاضر تلاش می‌کند با ارائه یک مدل مفهومی یکپارچه، به بررسی همزمان تأثیر هویت دیجیتال بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر در جوانان پردازد و نقش تعدیل‌کننده ایمنی هیجانی را در این روابط تحلیل کند. این رویکرد می‌تواند به درک عمیق‌تر سازوکارهای روان‌شناختی تجربه نوجوانان در عصر دیجیتال کمک کرده و زمینه‌ساز طراحی مداخلات مؤثر در حوزه سلامت روان و پیشگیری از رفتارهای پرخطر باشد.

بنابراین، هدف پژوهش حاضر بررسی تأثیر هویت دیجیتال بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر در جوانان با در نظر گرفتن نقش تعدیل‌کننده ایمنی هیجانی است.

روش‌شناسی

پژوهش حاضر از نوع توصیفی-همبستگی و با طرح مقطعی انجام شد و به منظور بررسی روابط میان متغیرها از مدل‌یابی معادلات ساختاری و تحلیل مسیر استفاده گردید. در این پژوهش هویت دیجیتال به عنوان متغیر مستقل، احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر به عنوان متغیرهای وابسته و ایمنی هیجانی به عنوان متغیر تعدیل‌گر در نظر گرفته شد. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه دانشجویان جوان شاغل

تنهایی یا رفتارهای پرخطر قرار گیرند (Li et al., 2026; Zhou et al., 2023). از سوی دیگر، هویت‌های دیجیتال چندگانه یا ناسازگار ممکن است به سردرگمی هویتی و افزایش آسیب‌پذیری روان‌شناختی منجر شوند (Zhang & Pan, 2026).

با وجود اهمیت این موضوع، بخش عمده‌ای از پژوهش‌های پیشین بر متغیرهایی مانند میزان استفاده از فناوری یا اعتیاد به اینترنت تمرکز داشته‌اند و نقش ساختارهای هویتی در تبیین پیامدهای روان‌شناختی کمتر مورد توجه قرار گرفته است. در حالی که هویت دیجیتال می‌تواند به‌عنوان یک سازه بنیادین، چارچوبی برای درک نحوه تأثیرگذاری محیط‌های دیجیتال بر رفتار و هیجان فراهم کند (Matthew & Martin, 2026). همچنین مطالعات نشان داده‌اند که آموزش سواد دیجیتال و توسعه مهارت‌های مرتبط با فناوری می‌تواند از طریق تأثیر بر هویت حرفه‌ای و خودپنداره، به بهبود سازگاری افراد با محیط‌های دیجیتال کمک کند (Setiadi, 2026; Zhang & Pan, 2026).

از سوی دیگر، یکی از جنبه‌های مهم در فهم پیامدهای روان‌شناختی تجربه‌های دیجیتال، توجه به نقش عوامل محافظتی است. در این میان، «ایمنی هیجانی» یا «ایمنی روان‌شناختی» به‌عنوان یکی از سازه‌های کلیدی مطرح شده است. ایمنی هیجانی به احساس امنیت فرد در بیان افکار، احساسات و هویت خود بدون ترس از قضاوت یا طرد اشاره دارد (Frey et al., 2008; Shadaei et al., 2016). این سازه می‌تواند نقش مهمی در تنظیم هیجانات، بهبود روابط اجتماعی و کاهش پیامدهای منفی روان‌شناختی ایفا کند. پژوهش‌ها نشان داده‌اند که ایمنی روان‌شناختی می‌تواند در محیط‌های مختلف، از جمله محیط‌های آموزشی و سازمانی، به افزایش مشارکت، خلاقیت و تعاملات مثبت کمک کند (Luo et al., 2025; Park et al., 2025).

در حوزه دیجیتال نیز، ایمنی هیجانی می‌تواند به‌عنوان یک عامل تعدیل‌کننده در رابطه میان هویت دیجیتال و پیامدهای روان‌شناختی عمل کند. به‌عبارت دیگر، افرادی که از سطح بالاتری از ایمنی هیجانی برخوردارند، ممکن است بتوانند بهتر با چالش‌های محیط‌های دیجیتال مواجه شوند و کمتر تحت تأثیر پیامدهای منفی آن قرار گیرند (van Casteren, 2025). همچنین مطالعات نشان داده‌اند که

پاسخ‌دهی یکنواخت، انصراف از ادامه همکاری در هر مرحله از اجرای پژوهش و گزارش مصرف مؤثر داروهای روان‌گردان شدید در زمان گردآوری داده‌ها بود.

برای اجرای پژوهش، ابتدا مجوزهای لازم از دانشگاه‌های مربوطه اخذ شد. سپس پژوهشگر به سه دانشگاه دولتی در شهر تهران مراجعه کرد. در مرحله نخست فهرست دانشکده‌های هر دانشگاه تهیه شد و تعدادی از دانشکده‌ها به صورت تصادفی انتخاب گردید. در مرحله بعد، از میان دانشجویانی که در روزهای اجرای پژوهش در دانشکده‌های منتخب حضور داشتند و شرایط ورود به مطالعه را داشتند، نمونه‌گیری به صورت در دسترس انجام شد. پس از ارائه توضیحات لازم درباره هدف پژوهش و اخذ رضایت آگاهانه از شرکت‌کنندگان، پرسشنامه‌ها به صورت حضوری در اختیار آنان قرار گرفت. تکمیل ابزارها به طور میانگین بین ۲۵ تا ۳۰ دقیقه زمان می‌برد. گردآوری داده‌ها طی یک دوره زمانی یک‌ماهه انجام شد. پس از پایان جمع‌آوری داده‌ها، پرسشنامه‌ها از نظر کامل بودن پاسخ‌ها و وجود الگوهای پاسخ‌دهی غیرواقعی بررسی شدند و در نهایت از میان ۲۰۰ پرسشنامه تکمیل‌شده، تعداد ۵۱ پرسشنامه به دلیل ناقص بودن، وجود داده‌های پرت یا الگوهای پاسخ‌دهی نامعتبر حذف گردید و ۱۴۹ پرسشنامه برای تحلیل نهایی مورد استفاده قرار گرفت.

در اجرای پژوهش ملاحظات اخلاقی به طور کامل رعایت شد. به شرکت‌کنندگان اطمینان داده شد که اطلاعات آنان به صورت محرمانه باقی خواهد ماند و پرسشنامه‌ها فاقد هرگونه اطلاعات هویتی است. همچنین تأکید شد که شرکت در پژوهش کاملاً داوطلبانه بوده و افراد در هر مرحله می‌توانند بدون هیچ پیامدی از ادامه همکاری انصراف دهند. علاوه بر این، هیچ‌گونه مشوق مالی یا آموزشی برای شرکت در پژوهش در نظر گرفته نشد تا از بروز سوگیری احتمالی در پاسخ‌دهی جلوگیری شود.

پرسشنامه احساس تنهایی راسل (UCLA Loneliness Scale): پرسشنامه احساس تنهایی UCLA توسط راسل (۲۰۰۸) طراحی شده و یکی از پرکاربردترین ابزارها برای سنجش احساس تنهایی در نوجوانان و بزرگسالان است. نسخه متداول این ابزار شامل ۲۰ گویه بوده و برای سنجش میزان تجربه تنهایی در تعاملات

به تحصیل در دانشگاه‌های دولتی شهر تهران در بازه زمانی آبان تا آذر سال ۱۴۰۴ بود. نمونه پژوهش شامل ۲۰۰ نفر از دانشجویان بود که با استفاده از روش نمونه‌گیری ترکیبی انتخاب شدند. بدین صورت که در مرحله نخست، دانشکده‌های دانشگاه‌های مورد نظر به عنوان طبقات نمونه‌گیری در نظر گرفته شد و از میان آن‌ها تعدادی دانشکده به صورت تصادفی انتخاب گردید. در مرحله دوم، از میان دانشجویان حاضر در دانشکده‌های منتخب، افراد واجد شرایط پژوهش به روش نمونه‌گیری در دسترس وارد مطالعه شدند. استفاده از این شیوه نمونه‌گیری به دلیل محدودیت‌های اجرایی در دسترسی همزمان به تمامی دانشجویان انجام شد؛ بنابراین تعمیم نتایج پژوهش به کل جامعه دانشجویان باید با احتیاط صورت گیرد.

حجم نمونه مورد نیاز بر اساس فرمول کوهن (Cohen, 2013) برای مدلیابی معادلات ساختاری محاسبه شد. در این محاسبه اندازه اثر مورد انتظار ۰.۳۰، توان آماری ۰.۸۰، سطح معنی‌داری ۰.۰۱، تعداد متغیرهای نهفته ۴ و تعداد متغیرهای مشاهده‌شده ۱۳۲ در نظر گرفته شد که بر اساس آن حداقل حجم نمونه ۱۷۳ نفر برآورد گردید. به منظور جبران ریزش احتمالی نمونه، تعداد ۲۰۰ نفر برای شرکت در پژوهش انتخاب شدند. با این حال، پس از بررسی پرسشنامه‌ها و حذف موارد ناقص یا دارای الگوهای پاسخ‌دهی نامعتبر، تعداد ۱۴۹ پرسشنامه قابل تحلیل باقی ماند. با توجه به نسبت قابل قبول حجم نمونه به پارامترهای مدل در تحلیل مسیر، این تعداد برای اجرای تحلیل‌های مدلیابی معادلات ساختاری همچنان قابل قبول ارزیابی شد.

معیارهای ورود به پژوهش شامل اشتغال به تحصیل در یکی از دانشگاه‌های دولتی شهر تهران در زمان اجرای پژوهش، قرار داشتن در محدوده سنی ۱۸ تا ۲۶ سال، داشتن فعالیت منظم در فضای دیجیتال و شبکه‌های اجتماعی (حداقل استفاده روزانه)، توانایی خواندن و درک پرسشنامه‌ها و پاسخ‌دهی مستقل به آن‌ها، رضایت آگاهانه برای شرکت در پژوهش و تکمیل کامل ابزارهای اندازه‌گیری بود. همچنین افرادی که بنا بر گزارش خود دارای سابقه تشخیص اختلالات شدید روان‌پزشکی بودند در مطالعه وارد نشدند. معیارهای خروج از پژوهش شامل عدم تکمیل بیش از ده درصد از گویه‌های هر یک از پرسشنامه‌ها، ارائه پاسخ‌های تصادفی یا الگوهای

پرسشنامه ایمنی هیجانی (Belonging and Emotional Security Tool – BEST): پرسشنامه ایمنی هیجانی و تعلق (BEST) یک ابزار خودگزارشی است که توسط فرای، کوشینگ، فروندلیچ و برنر (۲۰۰۸) به منظور سنجش احساس ایمنی و تعلق هیجانی در افراد طراحی شده است. این پرسشنامه شامل ۲۵ گویه است که بر اساس طیف لیکرت پنج‌درجه‌ای از «کاملاً مخالفم» تا «کاملاً موافقم» نمره‌گذاری می‌شود. این ابزار دارای دو بعد اصلی است: ایمنی هیجانی (۱۳ گویه)؛ دلستگی هیجانی (۱۲ گویه). دامنه نمره در بعد ایمنی هیجانی بین ۱۳ تا ۶۵ قرار دارد و نمرات بالاتر نشان‌دهنده سطح بالاتر احساس امنیت هیجانی است. سازندگان ابزار مقدار آلفای کرونباخ کل مقیاس را ۰.۸۹ گزارش کرده‌اند و ضرایب پایایی برای دو عامل به ترتیب ۰.۸۶ و ۰.۸۷ به دست آمده است (Frey et al., 2008). در ایران نیز شادایی، قلتاش و رفاهی (۲۰۱۶) پایایی این پرسشنامه را بررسی کرده و مقدار آلفای کرونباخ ۰.۹۰ را گزارش کرده‌اند که نشان‌دهنده پایایی مطلوب ابزار است.

مقیاس هویت دیجیتال (Digital Identity Scale – DIS): مقیاس هویت دیجیتال (DIS) توسط سوهریر و بری (۲۰۱۷) برای سنجش ابعاد مختلف هویت فرد در محیط‌های آنلاین طراحی شده است. این ابزار شامل ۱۵ گویه است که بر اساس طیف لیکرت پنج‌درجه‌ای از «کاملاً مخالفم» تا «کاملاً موافقم» نمره‌گذاری می‌شود. این مقیاس دارای چهار زیرمؤلفه اصلی است: خود چندگانه دیجیتال (Digital Multiple Self): گویه‌های ۱ تا ۵، دامنه نمره ۵ تا ۲۵؛ شهرت مجازی (Virtual Reputation): گویه‌های ۶ تا ۹، دامنه نمره ۴ تا ۲۰؛ رهایی اجتماعی (Social Liberation): گویه‌های ۱۰ تا ۱۲، دامنه نمره ۳ تا ۱۵؛ خودکاوی یا جستجوی خود (Self-Exploration): گویه‌های ۱۳ تا ۱۵، دامنه نمره ۳ تا ۱۵. در مطالعه اصلی، سوهریر و بری (۲۰۱۷) پایایی کل مقیاس را با استفاده از آلفای کرونباخ ۰.۹۱ گزارش کردند. همچنین ضرایب پایایی زیرمقیاس‌ها به ترتیب ۰.۸۷ برای خود چندگانه دیجیتال، ۰.۸۹ برای شهرت مجازی، ۰.۸۵ برای رهایی اجتماعی و ۰.۸۳ برای جستجوی خود گزارش شده است. نتایج تحلیل عاملی تأییدی نیز ساختار عاملی چهارعاملی ابزار را تأیید کرده است (Sohier & Brée, 2017). در پژوهش حاضر، این مقیاس تطبیق فرهنگی و هنجاریابی شد. نتایج نشان داد پایایی کل ابزار ۰.۹۰ است و ضرایب آلفای

اجتماعی مورد استفاده قرار می‌گیرد. گویه‌های این مقیاس شامل ۱۰ گویه با بار مثبت و ۱۰ گویه با بار منفی است و پاسخ‌دهندگان میزان موافقت خود را بر اساس طیف لیکرت چهار درجه‌ای شامل «هرگز»، «به ندرت»، «گاهی» و «همیشه» مشخص می‌کنند. در این مقیاس به گزینه‌های «هرگز»، «به ندرت»، «گاهی» و «همیشه» به ترتیب نمره‌های ۱ تا ۴ اختصاص می‌یابد. دامنه نمره کل پرسشنامه بین ۲۰ تا ۸۰ متغیر است و نمرات بالاتر نشان‌دهنده احساس تنهایی بیشتر در فرد می‌باشد. پایایی این ابزار در مطالعات مختلف مورد بررسی قرار گرفته است. راسل، پیلوا و فرگوسن با استفاده از روش بازآزمایی، ضریب پایایی ۰.۸۹ را گزارش کردند (Russell, 1996). همچنین در پژوهش‌های داخلی، دهقانی و همکاران (۲۰۱۹) ضریب آلفای کرونباخ ۰.۷۸ را برای این مقیاس گزارش کرده‌اند که نشان‌دهنده پایایی قابل قبول آن است.

پرسشنامه رفتارهای پرخطر نوجوانان (Youth Risk Behavior Survey – YRBS): برای سنجش رفتارهای پرخطر از پرسشنامه رفتارهای پرخطر نوجوانان (YRBS) استفاده شد. این ابزار توسط مرکز کنترل و پیشگیری از بیماری‌های آمریکا (CDC) در سال ۱۹۸۹ طراحی شد و به طور گسترده برای ارزیابی رفتارهایی که سلامت نوجوانان و جوانان را تهدید می‌کنند مورد استفاده قرار می‌گیرد. این پرسشنامه رفتارهایی را ارزیابی می‌کند که احتمال بروز بیماری‌ها، مشکلات اجتماعی و مرگ‌ومیر زودرس را افزایش می‌دهند. حوزه‌های مورد بررسی شامل رفتارهای رانندگی پرخطر، خشونت، مصرف سیگار، مصرف الکل و مواد مخدر، الگوهای تغذیه‌ای، فعالیت بدنی و تأثیر همسالان است. نسخه مورد استفاده شامل ۷۲ سؤال است. از این تعداد، ۶ سؤال به صورت دوگزینه‌ای (بله/خیر) با نمره‌گذاری ۰ و ۱ پاسخ داده می‌شوند و سایر گویه‌ها بر اساس مقیاس لیکرت پنج‌درجه‌ای از ۰ (هرگز) تا ۴ (خیلی زیاد) نمره‌گذاری می‌شوند. دامنه نمره کل این مقیاس بین ۰ تا ۲۷۰ است که نمرات بالاتر بیانگر سطح بالاتر رفتارهای پرخطر می‌باشد. پایایی این پرسشنامه توسط برنر و همکاران (Brener et al., 1995) با روش بازآزمایی در فاصله دو هفته بررسی شد و ضرایب کاپا بین ۰.۲۳۶ تا ۰.۹۰۵ گزارش گردید. همچنین در مطالعات داخلی، بخشانی (۲۰۱۳) ضریب پایایی ۰.۸۵ را برای این ابزار گزارش کرده است.

آن جایی که این آزمون برای متغیرهای تحقیق معنی دار بود، در نتیجه متغیرهای تحقیق دارای توزیع نرمال نبود، بنابراین از SmartPLS استفاده شد. همین طور برای بررسی متغیر تعدیلگر از نرم افزار JAMOVI نسخه ۲.۴.۱۴ استفاده شد. سطح معنی داری ۰/۰۵ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها

در ابتدا به بررسی آمار توصیفی متغیرهای تحقیق پرداخته شد.

کروناخ زیرمؤلفه‌ها به ترتیب ۰.۷۲۵ برای خود چندگانه دیجیتال، ۰.۶۹۵ برای شهرت مجازی، ۰.۶۸۵ برای رهایی اجتماعی و ۰.۷۱۱ برای جستجوی خود به دست آمد. همچنین نتایج تحلیل عاملی تأییدی نشان داد که ساختار عاملی ابزار مورد تأیید بوده و مقیاس از روایی سازه‌ای مطلوبی برخوردار است.

برای انجام آمار توصیفی و روش همبستگی اسپیرمن از نرم افزار SPSS ورژن ۲۷ و برای تجزیه و تحلیل مسیر بین متغیرها از نرم افزار SmartPLS ورژن ۴ استفاده شد. برای بررسی نرمال بودن توزیع متغیرهای تحقیق از آزمون Shapiro Wilk استفاده شد و از جدول ۱. توصیف متغیرهای جمعیت‌شناختی

متغیرها	دسته‌ها	فراوانی	درصد	حجم نمونه
سن	۱۸-۲۰	۴۹	۳۲.۹	۱۴۹
	۲۰-۲۵	۵۲	۳۴.۹	
	۲۵-۲۶	۴۸	۳۲.۲	
وضعیت تأهل	متاهل	۴۰	۲۶.۸	۱۴۹
	مجرد	۱۰۹	۷۳.۲	
جنسیت	دختر	۶۱	۴۰.۹	۱۴۹
	پسر	۸۸	۵۹.۱	
محل سکونت	همراه خانواده	۹۵	۶۳.۸	۱۴۹
	خوابگاه	۵۴	۳۶.۲	

جنسیت نشان داد که ۸۸ نفر (۵۹.۱٪) از شرکت کنندگان پسر و ۶۱ نفر (۴۰.۹٪) دختر بودند که بیانگر غلبه نسبی پسران در نمونه پژوهش است. از نظر محل سکونت، بیشتر شرکت کنندگان با خانواده زندگی می‌کردند (۹۵ نفر، ۶۳.۸٪) و ۵۴ نفر (۳۶.۲٪) ساکن خوابگاه بودند. به طور کلی، نتایج جدول توصیفی نشان می‌دهد که نمونه پژوهش از نظر سن توزیع نسبتاً متوازی داشته است. جدول ۲ میانگین و انحراف معیار متغیرهای پژوهش را نشان می‌دهد.

در این پژوهش، تعداد کل شرکت کنندگان ۱۴۹ نفر بودند. از نظر سن، بیشترین فراوانی مربوط به گروه سنی ۲۰ تا ۲۵ سال با ۵۲ نفر (۳۴.۹٪) بود. پس از آن، گروه سنی ۱۸ تا ۲۰ سال با ۴۹ نفر (۳۲.۹٪) و گروه سنی ۲۵ تا ۲۶ سال با ۴۸ نفر (۳۲.۲٪) قرار داشتند که توزیع نسبتاً متعادلی از نظر سن را نشان می‌دهد. از نظر وضعیت تأهل، اکثریت شرکت کنندگان مجرد بودند؛ به طوری که ۱۰۹ نفر (۷۳.۲٪) مجرد و ۴۰ نفر (۲۶.۸٪) متأهل گزارش شدند. بررسی

جدول ۲. توصیف متغیرهای پژوهش

متغیرها	N	میانگین	SD	میان	IQR	کمترین	بیشترین	کجی	کشیدگی	شاپیرو ویلک
										p W
احساس تنهایی	۱۴۹	۵۰.۰۱	۷.۲۰	۵۱.۰	۱۱.۰۰	۳۹.۰۰	۶۸.۰	۰.۴۹۳	-۰.۴۹۳	۰.۹۴۵ < ۰.۰۰۱
رفتارهای پرخطر	۱۴۹	۱۴۵.۰۷	۷.۴۱	۱۴۶.۰	۱۱.۰۰	۱۳۴.۰۰	۱۵۹.۰	۰.۲۰۹	-۰.۹۹۱	۰.۹۳۹ < ۰.۰۰۱
امنیت عاطفی	۱۴۹	۴۲.۱۸	۸.۴۴	۴۵.۰	۶.۰۰	۲۶.۰۰	۵۳.۰	-۰.۸۳۶	-۰.۴۵۸	۰.۸۶۱ < ۰.۰۰۱
خود چندگانه دیجیتال	۱۴۹	۱۴.۶۸	۲.۶۶	۱۴.۰	۴.۰۰	۹.۰۰	۲۰.۰	-۰.۱۱۱	-۰.۴۷۷	۰.۹۵۲ < ۰.۰۰۱
شهرت مجازی	۱۴۹	۱۲.۲۹	۲.۲۱	۱۲.۰	۳.۰۰	۸.۰۰	۱۶.۰	-۰.۲۱۲	-۰.۹۲۱	۰.۹۳۲ < ۰.۰۰۱

رهایی اجتماعی	۱۴۹	۹.۶۱	۱.۶۸	۱۰.۰	۲.۰۰	۶.۰۰	۱۲.۰	-۰.۶۷۷	-۰.۱۶۴	۰.۹۰۵	$p < ۰.۰۰۱$
خودکاو	۱۴۹	۱۰.۱۹	۱.۷۱	۱۱.۰	۲.۰۰	۶.۰۰	۱۳.۰	-۰.۹۷۱	۰.۶۸۴	۰.۸۸۵	$p < ۰.۰۰۱$

انحراف معیار ۲.۲۱ بود. میانه نمرات ۱۲.۰ و دامنه بین چارکی ۳.۰۰ گزارش شد. آزمون شاپیرو-ویلک نیز ($W = ۰.۹۳۲$, $P < 0.001$) عدم نرمال بودن توزیع را نشان داد. نتایج مربوط به رهایی اجتماعی بیانگر آن است که میانگین این متغیر ۹.۶۱ و انحراف معیار آن ۱.۶۸ بوده است. نتایج آزمون شاپیرو-ویلک ($W = ۰.۹۰۵$, $P < 0.001$) بیانگر توزیع غیرنرمال این متغیر است. در نهایت، برای متغیر خودکاو، میانگین نمرات ۱۰.۱۹ و انحراف معیار ۱.۷۱ به دست آمد. نتیجه آزمون شاپیرو-ویلک نیز ($W = ۰.۸۸۵$, $P < 0.001$) عدم تبعیت این متغیر از توزیع نرمال را تأیید کرد. در مجموع، نتایج آزمون شاپیرو-ویلک برای تمامی متغیرهای پژوهش معنادار بود ($P < 0.001$) که نشان می‌دهد توزیع داده‌ها از نرمالیت انحراف دارد؛ بر این اساس، استفاده از روش‌های ناپارامتریک یا مدلی ایبی معادلات ساختاری مبتنی بر واریانس (PLS-SEM) برای تحلیل داده‌ها توجیه پذیر است. جدول ۳ همبستگی بین متغیرهای پژوهش را بر اساس ضریب همبستگی اسپیرمن نشان می‌دهد.

بررسی شاخص‌های توصیفی نشان داد که احساس تنهایی در میان شرکت کنندگان با میانگین ۵۰.۰۱ و انحراف معیار ۷.۲۰ همراه بود. همچنین نتایج آزمون شاپیرو ویلک ($W = ۰.۹۴۵$, $P < 0.001$) حاکی از عدم نرمال بودن توزیع این متغیر است. در خصوص رفتارهای پرخطر، میانگین نمرات برابر با ۱۴۵.۰۷ و انحراف معیار ۷.۴۱ به دست آمد. میانه نمرات ۱۴۶.۰ و دامنه بین چارکی ۱۱.۰۰ بود. آزمون شاپیرو-ویلک ($W = ۰.۹۳۹$, $P < 0.001$) نرمال بودن توزیع را تأیید نکرد. نتایج مربوط به ایمنی هیجانی نشان داد میانگین این متغیر ۴۲.۱۸ و انحراف معیار آن ۸.۴۴ است. میانه نمرات ۴۵.۰ و دامنه بین چارکی ۶.۰۰ گزارش شد و دامنه نمرات از ۲۶.۰۰ تا ۵۳.۰۰ متغیر بود. آزمون شاپیرو-ویلک نیز با مقدار $W = 0.861$ و $P < 0.001$ عدم نرمال بودن داده‌ها را نشان داد. در بُعد خود چندگانه دیجیتال، میانگین نمرات ۱۴.۶۸ با انحراف معیار ۲.۶۶ به دست آمد. نتیجه آزمون شاپیرو-ویلک ($W = ۰.۹۵۲$, $P < 0.001$) نرمال بودن توزیع را رد می‌کند. در متغیر شهرت مجازی، میانگین برابر با ۱۲.۲۹ و

جدول ۳. ضریب همبستگی

متغیرها	۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷
رفتارهای پرخطر	—						
ایمنیت عاطفی	-۰.۵۴۳	***					
احساس تنهایی	۰.۶۳۰	***	-۰.۵۰۴	***			
خود چندگانه دیجیتال	-۰.۶۷۴	***	۰.۶۷۱	***	-۰.۶۳۰	***	
شهرت مجازی	-۰.۶۵۰	***	۰.۵۷۱	***	-۰.۵۵۲	***	۰.۶۳۹
رهایی اجتماعی	-۰.۶۰۰	***	۰.۶۴۴	***	-۰.۶۳۴	***	۰.۷۴۱
خودکاو	-۰.۵۵۷	***	۰.۶۳۴	***	-۰.۵۳۸	***	۰.۶۱۰

* $p < .۰۵$, ** $p < .۰۱$, *** $p < .۰۰۱$

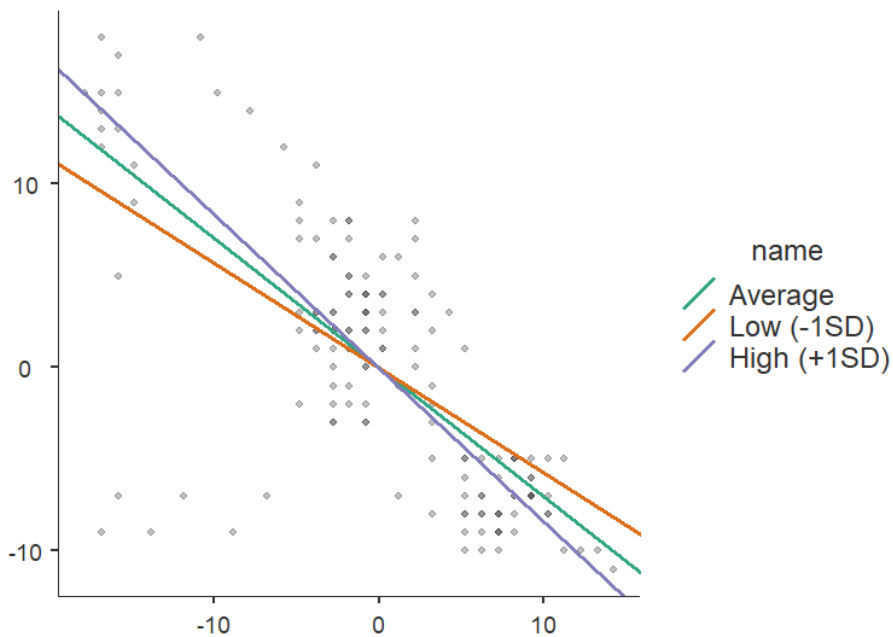
روابط رفتارهای پرخطر با ابعاد هویت دیجیتال نشان داد که این متغیر با خود چندگانه دیجیتال ($r = -0.674$, $P < 0.001$)، شهرت مجازی ($r = -0.600$)، رهایی اجتماعی ($r = -0.650$, $P < 0.001$) و خودکاو ($r = -0.557$, $P < 0.001$) رابطه‌ای منفی و معنادار دارد. این یافته‌ها نشان می‌دهد که سطوح بالاتر هویت دیجیتال با کاهش رفتارهای پرخطر همراه است. در خصوص ایمنی

نتایج ضریب همبستگی نشان داد که رفتارهای پرخطر با ایمنی هیجانی رابطه‌ای منفی و معنادار دارد ($r = -0.543$, $P < 0.001$)، به این معنا که با افزایش ایمنی هیجانی، میزان رفتارهای پرخطر کاهش می‌یابد. همچنین، رفتارهای پرخطر با احساس تنهایی رابطه‌ای مثبت و معنادار نشان داد ($r = 0.630$, $P < 0.001$)، که بیانگر افزایش رفتارهای پرخطر همزمان با افزایش احساس تنهایی است. بررسی

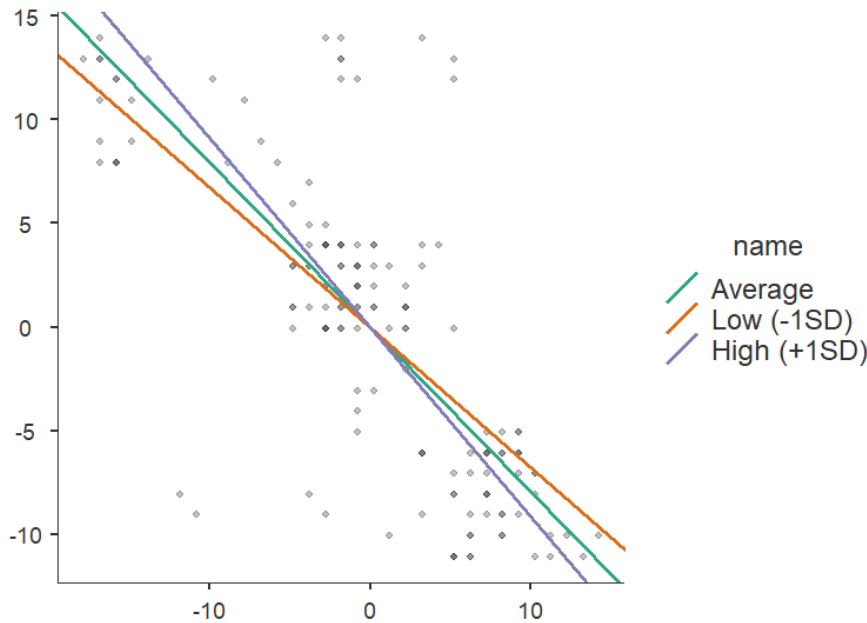
احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر می‌شود، در حالی که ایمنی هیجانی بیش از آن که نقش مستقیم داشته باشد، از طریق اثر هویت دیجیتال بر این پیامدهای منفی عمل می‌کند. برای بررسی تاثیر گذاری متغیر تعدیلگر در مدل و برای بررسی بیشتر تاثیر تعدیل کننده متغیر با نرم افزار JAMOVI به بررسی مدل تعدیل کننده پرداخته شد.

هیجانی در تعامل با هویت دیجیتال نقش تعدیل کننده معناداری در پیش بینی پیامدها دارد. به طوری که اثر تعاملی ایمنی هیجانی \times هویت دیجیتال بر احساس تنهایی معنادار بود ($\beta = -0.144$ ، $T = 2.426$ ، $p = 0.015$). همچنین، این اثر تعاملی بر رفتارهای پرخطر نیز به صورت منفی و معنادار تأیید شد ($\beta = -0.123$ ، $T = 3.592$ ، $P < 0.001$). به طور کلی، الگوی نتایج نشان می‌دهد که هویت دیجیتال به عنوان یک عامل اصلی، به طور مستقیم موجب کاهش جدول ۵. برآوردهای تعدیل‌گری و برآوردهای شیب ساده

معنی داری	Z	فاصله اطمینان	خطای استاندارد	ضرایب	
< .001	-10.99	حد بالا -0.581	حد پایین -0.833	0.0643	-0.707
< .001	-9.88	-0.460	-0.688	0.0581	-0.574
< .001	-8.46	-0.645	-1.034	0.0992	-0.840
< .001	-12.40	-0.671	-0.923	0.0642	-0.797
< .001	-11.71	-0.564	-0.791	0.0579	-0.678
< .001	-9.23	-0.721	-1.110	0.0992	-0.916

شکل ۲: برآوردهای شیب ساده برای مسیر امنیت عاطفی \times هویت دیجیتال بر احساس تنهایی

شکل ۳: برآوردهای شیب ساده برای مسیر امنیت عاطفی × هویت دیجیتال بر رفتارهای پرخطر

در خصوص رفتارهای پرخطر نیز نتایج مشابهی به دست آمد. اثر کلی هویت دیجیتال بر رفتارهای پرخطر در سطح میانگین ایمنی هیجانی منفی و معنادار بود (ضریب = -0.797 ، $SE = 0.0642$ ، $Z = -12.40$ ، $P < 0.001$). تحلیل شیب‌های ساده نشان داد که در سطح پایین ایمنی هیجانی ($SD - 1$)، هویت دیجیتال به‌طور معناداری رفتارهای پرخطر را کاهش می‌دهد (ضریب = -0.678 ، $SE = 0.0579$ ، $Z = -11.71$ ، $P < 0.001$)، اما این اثر در سطح بالای ایمنی هیجانی ($SD + 1$) قوی‌تر بوده است (ضریب = -0.916 ، $SE = 0.0992$ ، $Z = -9.23$ ، $P < 0.001$). به‌طور کلی، نتایج جدول ۵ نشان می‌دهد که هرچند هویت دیجیتال در تمامی سطوح ایمنی هیجانی اثر کاهشی معناداری بر کاهش احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر دارد، اما سطوح بالاتر ایمنی هیجانی موجب تقویت شدت این اثر محافظتی می‌شود. همین‌طور به بررسی ضریب تعیین متغیرهای درون‌زا در پژوهش و روایی و پایایی مدل پرداخته شد.

نتایج تحلیل تعدیل‌گری نشان داد که ایمنی هیجانی نقش تعدیل‌کننده‌ای قوی و معنادار در رابطه بین هویت دیجیتال و احساس تنهایی ایفا می‌کند. به‌طوری‌که اثر کلی هویت دیجیتال بر احساس تنهایی در سطح میانگین ایمنی هیجانی منفی و بسیار معنادار بود (ضریب = -0.707 ، $SE = 0.0643$ ، $Z = -10.99$ ، $P < 0.001$). این یافته نشان می‌دهد که به‌طور کلی، افزایش هویت دیجیتال با کاهش قابل توجه احساس تنهایی همراه است. بررسی شیب‌های ساده نشان داد که در سطح پایین ایمنی هیجانی ($SD - 1$)، اثر هویت دیجیتال بر احساس تنهایی همچنان منفی و معنادار باقی مانده است (ضریب = -0.574 ، $SE = 0.0581$ ، $Z = -9.88$ ، $P < 0.001$). در مقابل، در سطح بالای ایمنی هیجانی ($SD + 1$)، شدت این اثر افزایش یافته و قوی‌تر شده است (ضریب = -0.840 ، $SE = 0.0992$ ، $Z = -8.46$ ، $P < 0.001$). این الگو نشان می‌دهد که ایمنی هیجانی بالا، اثر محافظتی هویت دیجیتال بر کاهش احساس تنهایی را تقویت می‌کند.

جدول ۶. برازش مدل و پایایی و روایی

ضریب تعیین متغیرها	ضریب تعیین	ضریب تعیین تعدیل شده
احساس تنهایی	۰.۵۳۰	۰.۵۲۰
رفتارهای پرخطر	۰.۵۴۶	۰.۵۳۷
پایایی و روایی متغیرها		
احساس تنهایی	آلفای کرونباخ	روایی
رفتارهای پرخطر	۰.۷۴۹	۵۲.۵۰
امنیت عاطفی	۷۵۰.۶	۸۵۰.۵
خودچندگانه دیجیتال	۵۴۰.۷	۹۵۰.۵
شهرت مجازی	۵۲۰.۷	۶۴۰.۵
رهایی اجتماعی	۵۹۰.۶	۴۲۰.۵
خودکاو	۵۸۰.۶	۲۳۰.۵
شاخص‌های برازش مدل	۱۱۰.۷	۷۵۰.۵
برازش مدل	SRMR	NFI
مدل پژوهش	۰.۰۴۵	۰.۹۳۴
شاخص Q ²		
متغیرها	SSO	Q ² (=1-SSE/SSO)
احساس تنهایی	۱۴۹.۰۰۰	۰.۴۹۷
رفتارهای پرخطر	۱۴۹.۰۰۰	۰.۵۲۷
		SSE
		۷۴.۹۹۴
		۷۰.۴۱۹

نتایج ضرایب تعیین نشان داد که مدل پژوهش از قدرت تبیین مطلوبی برخوردار است. به گونه‌ای که متغیرهای پیش بین توانستند ۵۳.۰٪ از واریانس احساس تنهایی را تبیین کنند ($R^2 = 0.530$)، R^2 تعدیل شده = ۰.۵۲۰) و همچنین ۵۴.۶٪ از واریانس رفتارهای پرخطر توسط مدل تبیین شد ($R^2 = 0.546$)، R^2 تعدیل شده = ۰.۵۳۷). این مقادیر نشان می‌دهد که مدل ساختاری از نظر تبیین پیامدهای روان شناختی در سطح متوسط رو به قوی قرار دارد. بررسی شاخص‌های پایایی و روایی همگرا نشان داد که تمامی سازه‌های مدل از پایایی قابل قبول تا مطلوب برخوردارند. مقادیر آلفای کرونباخ برای سازه‌ها در بازه ۰.۶۵۷ تا ۰.۷۴۹ قرار داشت که بیانگر انسجام درونی مناسب گویه‌ها است. همچنین مقادیر پایایی ترکیبی^۱ بین ۰.۷۲۸ تا ۰.۸۳۷ به دست آمد که همگی بالاتر از حداقل معیار پیشنهادی (۰.۷۰) بوده و پایایی ابزارها را تأیید می‌کند. از سوی دیگر، مقادیر میانگین واریانس استخراج شده (AVE) برای تمامی سازه‌ها بیشتر از ۰.۵۰ محاسبه شد آمد که هر دو بالاتر از صفر هستند.

نتایج ضرایب تعیین نشان داد که مدل پژوهش از قدرت تبیین مطلوبی برخوردار است. به گونه‌ای که متغیرهای پیش بین توانستند ۵۳.۰٪ از واریانس احساس تنهایی را تبیین کنند ($R^2 = 0.530$)، R^2 تعدیل شده = ۰.۵۲۰) و همچنین ۵۴.۶٪ از واریانس رفتارهای پرخطر توسط مدل تبیین شد ($R^2 = 0.546$)، R^2 تعدیل شده = ۰.۵۳۷). این مقادیر نشان می‌دهد که مدل ساختاری از نظر تبیین پیامدهای روان شناختی در سطح متوسط رو به قوی قرار دارد. بررسی شاخص‌های پایایی و روایی همگرا نشان داد که تمامی سازه‌های مدل از پایایی قابل قبول تا مطلوب برخوردارند. مقادیر آلفای کرونباخ برای سازه‌ها در بازه ۰.۶۵۷ تا ۰.۷۴۹ قرار داشت که بیانگر انسجام درونی مناسب گویه‌ها است. همچنین مقادیر پایایی ترکیبی^۱ بین ۰.۷۲۸ تا ۰.۸۳۷ به دست آمد که همگی بالاتر از حداقل معیار پیشنهادی (۰.۷۰) بوده و پایایی ابزارها را تأیید می‌کند. از سوی دیگر، مقادیر میانگین واریانس استخراج شده (AVE) برای تمامی سازه‌ها بیشتر از ۰.۵۰ محاسبه شد

¹ Composite Reliability

بحث و نتیجه‌گیری

یافته‌های پژوهش حاضر نشان داد که هویت دیجیتال دارای اثر منفی و معنادار بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر در میان جوانان است. به عبارت دیگر، هرچه سطح هویت دیجیتال منسجم‌تر و مثبت‌تر باشد، میزان احساس تنهایی و گرایش به رفتارهای پرخطر کاهش می‌یابد. همچنین نتایج نشان داد که ایمنی هیجانی به تنهایی اثر مستقیم معناداری بر این متغیرها ندارد، اما در نقش یک متغیر تعدیل‌کننده، رابطه بین هویت دیجیتال با احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر را به‌طور معناداری تعدیل می‌کند. این الگوی یافته‌ها نشان‌دهنده آن است که هویت دیجیتال نه تنها به‌طور مستقیم بر پیامدهای روان‌شناختی تأثیرگذار است، بلکه در تعامل با عوامل هیجانی نیز می‌تواند شدت و جهت این روابط را تغییر دهد.

در تبیین اثر منفی هویت دیجیتال بر احساس تنهایی می‌توان بیان کرد که شکل‌گیری یک هویت دیجیتال منسجم، امکان تجربه تعاملات معنادارتر و احساس تعلق اجتماعی بیشتر را در محیط‌های آنلاین فراهم می‌کند. افرادی که در فضای دیجیتال قادر به ارائه تصویر واقعی‌تر و یکپارچه‌تری از خود هستند، احتمالاً روابط اجتماعی عمیق‌تری را تجربه می‌کنند و در نتیجه کمتر دچار احساس تنهایی می‌شوند. این یافته با نتایج مطالعاتی که به نقش تعاملات آنلاین در شکل‌دهی به تجربه‌های هیجانی اشاره دارند همسو است (Elsayary et al., 2024; Matthew & Martin, 2026). همچنین پژوهش‌هایی که نشان داده‌اند کیفیت تعاملات دیجیتال، نه صرفاً میزان استفاده از آن، عامل تعیین‌کننده در احساس تنهایی است، از این نتیجه حمایت می‌کنند (Martin-Barrado & Gomez-Baya, 2025). در مقابل، مطالعاتی که به ارتباط میان استفاده افراطی از فناوری و افزایش تنهایی اشاره کرده‌اند، نشان می‌دهند که نبود یک هویت دیجیتال سالم می‌تواند به تجربه‌های منفی در فضای آنلاین منجر شود (Koçyigit & Türk, 2025; J. Wang et al., 2025). حاضر این دیدگاه را تقویت می‌کند که کیفیت هویت دیجیتال، متغیری کلیدی در تبیین احساس تنهایی است.

در خصوص اثر هویت دیجیتال بر رفتارهای پرخطر نیز می‌توان استدلال کرد که افراد دارای هویت دیجیتال قوی‌تر، از سطح بالاتری از خودآگاهی و کنترل رفتاری برخوردارند و در نتیجه کمتر در

معرض رفتارهای پرخطر قرار می‌گیرند. این افراد احتمالاً پیامدهای رفتارهای خود را بهتر ارزیابی کرده و در تعاملات آنلاین، تصمیم‌های محتاطانه‌تری اتخاذ می‌کنند. این نتیجه با یافته‌های پژوهش‌هایی که نشان داده‌اند ساختارهای هویتی می‌توانند نقش مهمی در تنظیم رفتارهای اجتماعی داشته باشند، همخوانی دارد (Zhang & Pan, 2026; Zhou et al., 2023). همچنین پژوهش‌هایی که به تأثیر ویژگی‌های فردی بر رفتارهای پرخطر اشاره کرده‌اند، نشان می‌دهند که عوامل روان‌شناختی مانند خودپنداره و هویت می‌توانند در کاهش این رفتارها نقش داشته باشند (Bakhshani, 2013; Zhao et al., 2026). علاوه بر این، مطالعات مرتبط با رفتارهای پرخطر آنلاین نیز تأیید می‌کنند که ضعف در مهارت‌های روان‌شناختی و اجتماعی می‌تواند افراد را در معرض خطرات بیشتری قرار دهد (Carcelén-García et al., 2025; Lv et al., 2025).

یافته دیگر پژوهش نشان داد که ایمنی هیجانی به تنهایی تأثیر مستقیم معناداری بر احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر ندارد. این نتیجه ممکن است به این معنا باشد که ایمنی هیجانی به‌عنوان یک متغیر زمینه‌ای، بیشتر در تعامل با سایر عوامل روان‌شناختی عمل می‌کند تا به‌صورت مستقل. به عبارت دیگر، ایمنی هیجانی زمانی اثرگذار است که در چارچوب تعامل با متغیرهایی مانند هویت دیجیتال بررسی شود. این یافته با دیدگاه‌هایی که ایمنی روان‌شناختی را به‌عنوان یک سازه تعاملی و وابسته به زمینه معرفی می‌کنند، همسو است (Frey et al., 2016; Shadaei et al., 2008). همچنین برخی مطالعات نشان داده‌اند که ایمنی روان‌شناختی به‌طور مستقیم بر پیامدهای هیجانی اثر نمی‌گذارد، بلکه از طریق تعامل با سایر متغیرها نقش خود را ایفا می‌کند (Luo et al., 2025).

در مقابل، نتایج تحلیل تعدیل‌گری نشان داد که ایمنی هیجانی به‌طور معناداری رابطه بین هویت دیجیتال با احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر را تعدیل می‌کند. این یافته نشان می‌دهد که در سطوح بالاتر ایمنی هیجانی، اثرات مثبت هویت دیجیتال در کاهش تنهایی و رفتارهای پرخطر تقویت می‌شود. به بیان دیگر، افرادی که علاوه بر داشتن هویت دیجیتال منسجم، از سطح بالایی از ایمنی هیجانی برخوردارند، بهتر می‌توانند از ظرفیت‌های فضای دیجیتال برای ایجاد روابط سالم و اجتناب از رفتارهای پرخطر بهره‌برند. این نتیجه با

ابزارهای خودگزارشی ممکن است با سوگیری پاسخ‌دهی همراه باشد و بر دقت نتایج تأثیر بگذارد. از سوی دیگر، عدم بررسی سایر متغیرهای روان‌شناختی و اجتماعی مؤثر می‌تواند به‌عنوان محدودیتی در تبیین کامل روابط مطرح شود.

پیشنهاد می‌شود در پژوهش‌های آینده، نقش سایر متغیرهای میانجی و تعدیل‌کننده مانند عزت‌نفس، حمایت اجتماعی، سواد رسانه‌ای و ویژگی‌های شخصیتی در رابطه بین هویت دیجیتال و پیامدهای روان‌شناختی مورد بررسی قرار گیرد. همچنین انجام مطالعات مقایسه‌ای در فرهنگ‌ها و جوامع مختلف می‌تواند به درک بهتر تفاوت‌های فرهنگی در این حوزه کمک کند. استفاده از روش‌های ترکیبی (کمی و کیفی) نیز می‌تواند به غنای یافته‌ها افزوده و درک عمیق‌تری از تجربه‌های نوجوانان در فضای دیجیتال فراهم آورد. علاوه بر این، بررسی تأثیر مداخلات آموزشی مبتنی بر تقویت هویت دیجیتال و ایمنی هیجانی می‌تواند زمینه‌ساز توسعه برنامه‌های پیشگیرانه مؤثر باشد.

در حوزه کاربردی، نتایج این پژوهش می‌تواند برای طراحان برنامه‌های آموزشی، مشاوران و سیاست‌گذاران حوزه سلامت روان مفید باشد. توجه به تقویت هویت دیجیتال سالم در میان نوجوانان و جوانان، می‌تواند به کاهش احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر کمک کند. همچنین ایجاد محیط‌های حمایتی و تقویت ایمنی هیجانی در مدارس و دانشگاه‌ها می‌تواند زمینه‌ساز تعاملات سالم‌تر و کاهش آسیب‌های روان‌شناختی شود. توسعه برنامه‌های آموزش سواد دیجیتال و مهارت‌های هیجانی نیز می‌تواند نقش مهمی در ارتقای سلامت روان و بهبود کیفیت زندگی جوانان ایفا کند.

تعارض منافع

بین نویسندگان هیچ تعارض منافی وجود نداشت.

حامی مالی

این پژوهش بدون هیچ حمایت مالی و با هزینه شخصی انجام شد.

ملاحظات اخلاقی

در این مطالعه، اهمیت و ضرورت پژوهش برای نمونه‌ها تشریح و درباره رعایت ملاحظات اخلاقی مانند رازداری، محرمانگی، حفظ

یافته‌های پژوهش‌هایی که نقش ایمنی روان‌شناختی را در تسهیل تعاملات اجتماعی و کاهش پیامدهای منفی نشان داده‌اند، همسو است (Park et al., 2025; Zhang & Xu, 2024). همچنین پژوهش‌هایی که نشان داده‌اند ایمنی هیجانی می‌تواند اثرات منفی مواجهه با خطرات آنلاین را کاهش دهد، از این یافته حمایت می‌کنند (H. Wang, S. Zhang, et al., 2025). افزون بر این، مطالعاتی که به نقش محیط‌های حمایتی در کاهش احساس تنهایی اشاره کرده‌اند، نشان می‌دهند که ایمنی هیجانی می‌تواند به‌عنوان یک سپر محافظتی در برابر پیامدهای منفی عمل کند (Katulis et al., 2023).

از منظر نظری، یافته‌های پژوهش حاضر با رویکردهای تعاملی در روان‌شناسی اجتماعی همخوانی دارد که بر اهمیت تعامل بین ویژگی‌های فردی و عوامل محیطی تأکید دارند. بر این اساس، هویت دیجیتال به‌عنوان یک ویژگی فردی و ایمنی هیجانی به‌عنوان یک عامل زمینه‌ای، در تعامل با یکدیگر بر پیامدهای روان‌شناختی تأثیر می‌گذارند. این دیدگاه با پژوهش‌هایی که نشان داده‌اند عوامل فردی و محیطی به‌صورت همزمان در شکل‌دهی به رفتار و هیجان نقش دارند، همسو است (Setiadi, 2026; Simos & Katsinis, 2026). همچنین نتایج پژوهش حاضر با مطالعاتی که به نقش سواد دیجیتال و هویت حرفه‌ای در بهبود سازگاری با محیط‌های دیجیتال اشاره کرده‌اند، هم‌راستا است (Li et al., 2026; Zhang & Pan, 2026).

در مجموع، یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهد که هویت دیجیتال به‌عنوان یک سازه مرکزی در تجربه‌های روان‌شناختی نوجوانان و جوانان در عصر دیجیتال، نقش مهمی در کاهش احساس تنهایی و رفتارهای پرخطر ایفا می‌کند و ایمنی هیجانی نیز به‌عنوان یک عامل تعدیل‌کننده، می‌تواند شدت این روابط را تغییر دهد. این نتایج بر ضرورت توجه به ابعاد هویتی تعاملات دیجیتال و تقویت عوامل هیجانی در طراحی مداخلات روان‌شناختی و آموزشی تأکید دارد.

یکی از محدودیت‌های این پژوهش، استفاده از طرح مقطعی بود که امکان استنتاج روابط علی را محدود می‌کند و پیشنهاد می‌شود در مطالعات آینده از طرح‌های طولی برای بررسی پویایی این روابط استفاده شود. همچنین نمونه پژوهش محدود به دانشجویان دانشگاه‌های دولتی یک شهر بود که تعمیم نتایج را به سایر گروه‌های سنی و فرهنگی با احتیاط همراه می‌سازد. علاوه بر این، استفاده از

- Luo, H., Gu, Y., & Yao, Z. (2025). Unleashing Innovative Potential through Digital Leadership: A Moderated Mediation Model of Work Engagement and Psychological Safety. *International Journal of Organizational Leadership*, 14(4). <https://doi.org/10.33844/ijol.2025.60534>
- Lv, S., Hong, Y., & Huang, Y. (2025). Study on the influence mechanism of internet risks on the development risks of Chinese adolescents: the mediating role of digital dependence and the moderating role of digital skills. *Frontiers in psychology*, 16, 1699803. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1699803>
- Martin-Barrado, A. D., & Gomez-Baya, D. (2025). The association between the use of digital technologies and positive youth development: a systematic review. *Frontiers in psychology*, 16, 1552128. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1552128>
- Matthew, C., & Martin, A. (2026). The Pervasiveness of Digital Identity: Surveying Themes, Trends, and Ontological Foundations. *Information*, 17(1), 85. <https://doi.org/10.3390/info17010085>
- Mustafa, H., Khan, M. A., Ahmed, S., & Shaikh, M. U. (2026). The Impact of Technology on Social, Psychological and Personal Relationships among Youth and Its Consequences on Community Development. *Social Science Review Archives*, 4(1), 765-784. <https://doi.org/10.70670/sra.v4i1.1593>
- Park, M., Chae, H., & Tian, X. (2025). Proactive but not always creative: A moderated mediation model of creative identity and psychological safety. *Acta Psychologica*, 260, 105667. <https://doi.org/10.1016/j.actpsy.2025.105667>
- Russell, D. W. (1996). UCLA Loneliness Scale (Version 3): Reliability, validity, and factor structure. *Journal of Personality Assessment*, 66(1), 20-40. https://doi.org/10.1207/s15327752jpa6601_2
- Setiadi, S. (2026). Enhancing Customer Loyalty: The Mediating Effect of Experience on Usability, Security, and Content Quality with Digital Literacy Moderation. *Jurnal Ilmiah Manajemen Kesatuan*, 14(1), 1513-1526. <https://doi.org/10.37641/jimkes.v14i1.4909>
- Shadaei, A., Gholtash, A., & Refahi, J. (2016). Psychometric properties of the emotional security questionnaire. *Psychological Models and Methods*, 6(22), 53-78. <https://doi.org/20.1001.1.22285516.1394.6.22.4.5>
- Simos, C., & Katsinis, K. (2026). School coexistence without violence: Relational-ecological prevention, emotional self-regulation, and digitally mediated pedagogical innovation. *Open Access Research Journal of Science and Technology*, 16(1), 93-106. <https://doi.org/10.53022/oarjst.2026.16.1.0018>
- Sohier, R., & Brée, J. (2017). Proposal of a digital identity scale. In *Marketing at the confluence between entertainment and analytics: Proceedings of the 2016 Academy of Marketing Science (AMS) World Marketing Congress* (pp. 1219-1231). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-319-47331-4_235
- Sohier, R., & Brée, J. (2018). Toward adolescents' digital identity profiles: A comparison between quantitative and qualitative analysis. In *Proceedings of the Academy of Marketing Science World Marketing Congress* (pp. 503-516). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-030-02568-7_140
- Soni, N., Sahoo, P., Kumar, S., Yaqub, M. Z., & Singhal, A. B. (2026). Dark side of metaverse! Role of loneliness on depression using deindividuation theory and psychodynamic theory. *Information Technology & People*, 39(2), 957-978. <https://doi.org/10.1108/ITP-08-2024-0976>
- van Casteren, F. (2025). The Digitalization-Autonomy Paradox: Investigating the Moderating Role of Psychological Safety.

حریم نمونه‌ها، آزادی جهت شرکت در پژوهش و انصراف از آن و غیره به آنان اطمینان داده شد.

مشارکت نویسندگان

نویسندگان این مقاله با یکدیگر مشارکت داشتند.

تشکر و قدردانی

بدین وسیله از تمامی افرادی که در مراحل پژوهش همکاری و یاری نمودند تقدیر و تشکر می‌شود.

References

- Bakhshani, N. M. (2013). Attention deficit/hyperactivity disorder (ADHD) and high risk behaviors. *International Journal of High Risk Behaviors & Addiction*, 2(1), 1-4. <https://doi.org/10.5812/ijhrba.12817>
- Brener, N. D., Collins, J. L., Kann, L., Warren, C. W., & Williams, B. I. (1995). Reliability of the Youth Risk Behavior Survey questionnaire. *American Journal of Epidemiology*, 141(6), 575-580. <https://doi.org/10.1093/oxfordjournals.aje.a117473>
- Carcelén-García, S., Márquez, O. C., & Vilches, M. D. (2025). Online Risk Behaviours Among Adolescents: Identifying Areas of Digital Vulnerability. *Children & Society*. <https://doi.org/10.1111/chso.12998>
- Cohen, J. (2013). *Statistical power analysis for the behavioral sciences*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203771587>
- ElSayary, A., Alzaffin, R. A., & Alsuwaidi, M. E. (2024). Navigating digital identities: The influence of online interactions on youth cyber psychology and cyber behavior. Proc. 18th Int. Multi-Conf. Soc., Cybern. Inform.(IMSCI), <https://doi.org/10.54808/IMSCI2024.01.123>
- Frey, L., Cushing, G., Freundlich, M., & Brenner, E. (2008). Achieving permanency for youth in foster care: Assessing and strengthening emotional security. *Child & Family Social Work*, 13(2), 218-226. <https://doi.org/10.1111/j.1365-2206.2007.00539.x>
- Katulis, G., Kaniušonytė, G., & Laursen, B. (2023). Positive classroom climate buffers against increases in loneliness arising from shyness, rejection sensitivity and emotional reactivity. *Frontiers in Psychiatry*, 14, 1081989. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1081989>
- Kocyigit, B., & Türk, F. (2025). The Relationship between Fear of Missing out and Loneliness among Adolescents in the Digital Age: the Mediating Roles of Emotion Dysregulation and Social Media Addiction. *Malaysian Online Journal of Educational Technology*, 13(1), 19-36. <https://doi.org/10.52380/mojet.2025.13.1.566>
- Lee, J., & Lee, M. A. (2026). Association Between Loneliness and Suicidal Behaviors Among Korean Adolescents: A Nationwide Cross-Sectional Study. *Journal of Child and Adolescent Psychiatric Nursing*, 39(1), e70047. <https://doi.org/10.1111/jcap.70047>
- Li, W., Chen, A., & Zhang, J. (2026). Integrating digital initiatives in schools: Mediating role of technostress and the moderating impact of teachers' professional identity on digital competence in primary and secondary education. *British Journal of Educational Technology*, 57(2), 460-481. <https://doi.org/10.1111/bjet.70023>

- Wang, H., Ji, M., Tu, H., Qi, Y., Wu, S., & Wang, X. (2025). College students' loneliness and mobile phone addiction: Mediating role of mobile phone anthropomorphism and moderating role of interpersonal relationship quality. *Frontiers in Psychiatry*, *16*, 1581421. <https://doi.org/10.3389/fpsy.2025.1581421>
- Wang, H., Zhang, S., Feng, X., Jiang, L., Li, J., Gong, Y., & Yi, X. (2025). The relationship between online risk exposure and depression among college students: the multiple mediating effects of emotional security and Suppress Happiness. *Frontiers in psychology*, *16*, 1536116. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1536116>
- Wang, J., Li, L., Wu, Q., Zhang, N., Shanguan, R., & Yang, G. (2025). Effects of parental psychological control on mobile phone addiction among college students: the mediation of loneliness and the moderation of physical activity. *BMC psychology*, *13*(1), 60. <https://doi.org/10.1186/s40359-025-02385-w>
- Wang, Y., Chen, M., Zhou, H., & Ge, Q. (2026). Gender Differences in the Relationships Between Cumulative Ecological Risks and Adolescents' Cyber/Traditional Bullying: The Mediating Role of Alienation. *Deviant Behavior*, 1-15. <https://doi.org/10.1080/01639625.2026.2629606>
- Zhang, X., & Xu, Z. (2024). Exploring the relationship between psychological capital, emotional intelligence, psychological safety, and knowledge sharing among E-commerce practitioners. *Frontiers in psychology*, *15*, 1472527. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2024.1472527>
- Zhang, Y., & Pan, W. (2026). Exploring the psychological path of how digital literacy education alleviates chatbot dependency: A study on language professionals using structural equation modeling. *International Journal of Human-Computer Interaction*, *42*(3), 1259-1271. <https://doi.org/10.1080/10447318.2025.2520936>
- Zhao, Y., Zhao, M., Guo, M., Yang, C., Li, W., Zheng, W., & Li, X. (2026). From childhood maltreatment to digital self-harm: Dual paths explained by emotional symptoms and peer problems, moderated by Dark Triad traits. *Personality and individual differences*, *250*, 113559. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2025.113559>
- Zhou, M., & Hu, Y. (2026). The effects of loneliness, self-esteem, perceived risk, and perceived threat on users' willingness to use AI chatbots. *Telematics and Informatics Reports*, *21*, 100291. <https://doi.org/10.1016/j.teler.2026.100291>
- Zhou, X., Huang, J., Qin, S., Tao, K., & Ning, Y. (2023). Family intimacy and adolescent peer relationships: investigating the mediating role of psychological capital and the moderating role of self-identity. *Frontiers in psychology*, *14*, 1165830. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1165830>